

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.199 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 10 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2008, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat D. DUMERY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren te Tashkent op 7 februari 1989 en van Oezbeekse nationaliteit te zijn.

Tevens verklaart verzoekster op 20 augustus 2000 in België te zijn toegekomen met haar ouders. Haar ouders hebben op 23 augustus 2000 een asielaanvraag ingediend voor het gezin.

Op 14 november 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De ouders van verzoekster tekenen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State. Het beroep wordt door de Raad van State verworpen op 7 juli 2005 bij arrest nr. 147.471.

Op 11 december 2003 wordt door het hele gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Op 30 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 22 januari 2007 aan de ouders van verzoekster betekend. Hiertegen wordt beroep aangetekend bij de Raad van State.

Op 16 december 2005 dienen de ouders van verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 27 februari 2007 dient het hele gezin een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 5 juli 2008 treedt verzoekster in het huwelijk met dhr. D.N. van Belgische nationaliteit voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent.

Op 8 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 14 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Reden van de beslissing (2):

- o *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De betrokkene heeft binnen de voorgelegde termijn de identiteit niet bewezen.”*

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 4 van de Richtlijn 68/360 van de Raad van de Europese Gemeenschappen, van de artikelen 3 en 6 van de Richtlijn 73/148 EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen, van de artikelen 40, §6, 41 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster stelt dat de feitelijke motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeksters aanvraag om machtiging tot vestiging wordt geweigerd enkel en alleen op grond van het feit dat geen nationaal paspoort wordt voorgelegd. Verzoekster verwijst evenwel naar het arrest Brax versus de Belgische staat van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 25 juli 2002, waarin een bindende interpretatie wordt gegeven aan de artikelen 3 en 4 van de Richtlijn 68/360/EEG en van de artikelen 3 en 6 van de Richtlijn 73/148/EEG, die in het licht van het evenredigheidsbeginsel gelezen werden. De interpretatie luidt als volgt:

“een lidstaat mag een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens teruggedrijven wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid een lidstaat kan noch een verblijfsvergunning weigering aan een onderdaan van een derde land die

het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen; een lidstaat kan noch een verblijfsvergunning weigering aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met de onderdaan van een lidstaat en het grondgebied van deze lidstaat regelmatig is binnengekomen, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat zijn visum verlopen is vóór de aanvraag van de verblijfsvergunning.”

Derhalve meent verzoekster dat de verweerder geenszins haar aanvraag om machtiging tot verblijf kon weigeren nu zij het bewijs van haar identiteit heeft geleverd door middel van het Oezbeekse paspoort van haar ouders waarmee zij destijds naar België zijn gekomen, en waarin verzoekster stond ingeschreven als minderjarige. Verzoekster stelt dat zij daarnaast een attest heeft neergelegd van de Oezbeekse ambassade in Brussel dat verklaart dat zij weigeren haar een nieuw paspoort af te leveren zonder de voorlegging van een verblijfsvergunning voor België. Verzoekster is naar aanleiding van de bestreden beslissing nogmaals naar de ambassade geweest om hen nogmaals te verzoeken een nationaal paspoort af te leveren en “*dat zij hen bij weigering hebben verzicht dit te attesteren.*” Verzoekster verwijst nog naar het arrest nr. 1679 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 september 2009. Zij concludeert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt en dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat verzoekster zich in de aanhef van haar middel vergist waar zij verwijst naar de oude artikelen 40, §6, 41 en 42 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing genomen werd op grond van het nieuwe artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dit ook blijkt uit de conclusie van verzoekster waar zij zelf stelt dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd onder meer de echtgenoot, die hem begeleidt of zich bij hem voegt. Artikel 40bis, §3 bepaalt dat de in §2 bedoelde familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn, het recht hebben de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen **voorzover** zij de in artikel 41, tweede lid bedoelde voorwaarde vervullen. Artikel 41, tweede lid bepaalt dat familieleden van de burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, houder moeten zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten.

De parlementaire voorbereiding stelt met betrekking tot dit artikel 41 van de Vreemdelingenwet onder meer het volgende:

“In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. **Dit is gebaseerd op artikelen 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest- BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minster van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002).** Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfkaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 45).

Het arrest BRAX stelt ondermeer dat een lidstaat geen verblijfsvergunning kan weigering aan een onderdaan van een derde land, die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een

verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.

In casu weigert de bestreden beslissing een verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekster, onderdaan van een derde land, die het bewijs aanbrengt van haar huwelijk met een Belg, met als reden dat zij haar identiteit niet heeft aangetoond.

Zowel uit de Vreemdelingenwet als uit het arrest BRAX van het Hof van Justitie blijkt dat verzoekster minstens haar identiteit dient te bewijzen.

Verzoekster stelt dat zij haar identiteit heeft aangetoond aan de hand van het Oezbeeks paspoort van haar ouders, alwaar zij ingeschreven stond als minderjarige en met een document van de Oezbeekse ambassade in Brussel dat stelt dat zij geen paspoort kan afleveren als verzoekster geen geldig verblijf in België kan aantonen.

Verzoekster voegt weliswaar een kopie van dit paspoort met een vertaling bij haar verzoekschrift, doch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch in het kader van huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, noch in het kader van de vorige procedures die zij heeft doorlopen, het Oezbeekse paspoort van haar ouders, waarop zij zou zijn ingeschreven heeft neergelegd, ondanks dat haar bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf expliciet werd gevraagd om binnen de drie maanden haar paspoort neer te leggen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij dit document wel degelijk ten tijde van haar aanvraag heeft neergelegd, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met dit paspoort geen rekening te hebben gehouden. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 13 augustus 2008 ter staving van haar identiteit en ter vervanging van haar paspoort een attest van de ambassade van Oezbekistan in Brussel heeft neergelegd, waarin wordt gesteld dat verzoekster een nieuw paspoort heeft aangevraagd, doch dat volgens de wetten van de Republiek Oezbekistan met betrekking tot de afgifte van paspoorten, nieuwe paspoorten enkel in persoon kunnen worden verstrekt door de Oezbeekse autoriteiten waar de aanvrager in Oezbekistan verblijfsgerechtigd was. Het attest stelt dus niet zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt dat zij enkel een nieuw paspoort kan verkrijgen indien zij haar geldig verblijf in België kan aantonen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om te stellen dat dit attest van de ambassade geen bewijs van identiteit inhoudt en verzoekster bijgevolg haar identiteit niet heeft aangetoond en aldus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog twee attesten toe van de ambassade van Oezbekistan in Brussel, die werden opgemaakt op 17 november 2008. Het eerste attest stelt dat verzoekster een burger is van de Republiek Oezbekistan en werd ook overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, doch pas na de bestreden beslissing. Het tweede attest stelt zoals verzoekster aanhaalt dat zij om een paspoort te verkrijgen een gele of witte kaart, dat haar wettig verblijf op permanente basis in België aantoonde en werd uitgereikt door de Belgische autoriteiten, dient voor te leggen. Beide documenten dateren echter van na de bestreden beslissing zodat ook hier het de verwerende partij niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden daar zij er geen kennis van had. Indien verzoekster van mening is dat het paspoort van haar ouders, samen met deze laatste twee documenten van de ambassade haar identiteit kunnen aantonen, kan zij deze neerleggen in het kader van een nieuwe aanvraag.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster zich niet dienstig op dit arrest kan beroepen daar de bestreden beslissing nog werd genomen onder de oude wetgeving en het dus geen gelijkaardig geval betreft.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht stelt de Raad vast dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit bovenstaande is gebleken dat verzoekster de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent daar zij ze bekritiseert en tracht te weerleggen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Voor zover verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont op welke wijze dit beginsel dan wel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing zodat het middel wat dit onderdeel betreft onontvankelijk is.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.